

Ορέστης Μπαζός

«Ναι, θα ξαναγράψω όπερα»

Τρεις γενιές Μπαζών στην σκηνή, η μεγάλη οικογένεια του ωδείου Καλλιθέας να τους συνοδεύει, με νότες, με ποίηση και φωνές σοπράνο, βαρύτονου και τζαζ, να ξεγυμνώνονται οι ήρωες της όπερας «Το τετράγωνο ενός κύκλου». Του κύκλου της ζωής που ανατρέπει τις πεποιθήσεις και οδηγεί στα αληθινά, στο ό,τι μας δένει. Δυο αδέρφια, ο Ανδρέας και ο Μίμης, δυο φίλες, η Ινώ κι η Μαρία, ξεδιπλώνουν το σήμερα στεγνό, απόλυτο, ρευστό, επιθετικό κι εκεί...

Μέσα στην ομίχλη του πολύ-βουου πλήθους...

...ορίζεις τους ωμούς κανόνες,

Ο μάεστρος-συνθέτης Ορέστης Μπαζός μας αυτοσυστήνεται:

Είμαι παιδί μουσικής οικογένειας. Ο πατέρα μου σπούδασε στην Ακαδημία της Βιέννης και ήταν ωδευτής. Έως και τα 14 μου ανταγωνίζομαι την μουσική, τελικά αφήθηκα να με οδηγήσει. Ολοκλήρωσα τις μουσικές σπουδές μου εδώ και συνέχισα στην Βιέννη. Τελείωσα την Ακαδημία και γύρισα. Άρχισα να διδάσκω το 1991 και το 1997 ανέλαβα την διεύθυνση του Ωδείου Καλλιθέας, στην ίδια θέση έως και σήμερα που φιλοξενούνται 600 παιδιά.

Άγγιξε τις πιο λεπτές χορδές, νιώσε το βάθος του μυαλού μου...

Η παιδική χορωδία, δημιουργήθηκε το 2013 με παιδιά των σχολείων του δήμου, σήμερα είναι μία από τις καλύτερες χορωδίες στην Ελλάδα.

Αλαργινές παιδικές μελωδίες, συγκίνηση και αναμνήσεις.

Την ίδια χρονιά δημιουργήθηκε και η ορχήστρα δωματίου που συνοδεύει την φιλαρμονική.

Σχοινοβατώ πάνω απ' τη θάλασσα της προσμονής

Το να είσαι δάσκαλος της μουσικής σημαίνει «πλάθω χαρακτήρες». Η μουσική είναι μια δύσκολη γλώσσα, θέλει πίστη και αφοσίωση.

Χάρισμα στου ματιού σου τη σκέψη,

το χαμόγελο της ανάσας μου!

“Το Τετράγωνο Ενός Κύκλου”, πρόκειται να ανέβει ξανά στη σκηνή του Δημοτικού Θεάτρου Καλλιθέας για τρεις Κυριακές: 4, 18 και 25 Νοεμβρίου 2018

Γιατί έγραψα όπερα; Οι περισσότεροι πιστεύουν ότι όπερα σημαίνει «μια κοινή κυρία που τσιρίζει»! Δεν είναι αυτό και οι θεατές που παρακολούθησαν τις παραστάσεις το επιβεβαίωσαν. Ένα έργο σύγχρονο κατανοήθηκε και από μη «μυημένο» κοινό.

Στου μυστικού τη χώρα, απόψε λικνίζομαι!

Συνέθετα επί δύο χρόνια. Η μουσική κυλούσε κι οι εικόνες, τα λόγια, τα ποιήματα που στοιχειοθέτησαν το έργο, όλα γίνονταν ένα, συμπορεύονταν στην δημιουργία.

Απώλεια ύπαρξης, ο βρυχηθμός του αγνώστου μου διαμελίζει το λογικό.

Η ελληνική γλώσσα δεν με δυσκόλεψε καθόλου. Η ιστορία γεννήθηκε από το ό,τι συμβαίνει γύρω μου - μας και την συνειδητοποίηση τού «Δεν θα είμαστε εδώ για πάντα». Πρέπει να αναζητήσουμε το τι μας δένει και όχι το τι μας χωρίζει.

Μείνε λιγάκι στον οριζοντα μου, κλάψε κι εγώ θα σε φιλήσω.

Η όπερα ανέβηκε στο Δημοτικό Θέατρο Καλλιθέας με συντελεστές αποκλειστικά της μεγάλης «οικογένειας» του Ωδείου. Μη επαγγελματίες. Δεν ήταν εύκολο.

Σάρωμα συναισθημάτων η πορεία μου.

Βέβαια τους ανθρώπους του ωδείου σκεφτόμουν την ώρα που συνέθετα, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν τους έβαλα δύσκολα. Με ιντριγκάρησε το γεγονός ότι, ερασιτέχνες θα συμμετέχουν στο ανέβασμα, ενός τόσο απαιτητικού έργου. Ήξερα ότι μπορούμε να τα καταφέρουμε μαζί, πίστεψαν, τόλμησαν και έδωσαν τον καλύτερο τους εαυτό. Κουραστήκαμε όλοι, πολύ, αλλά αποζημιωθήκαμε από το αποτέλεσμα.

Άτακτες σκέψεις, διάσπαρτες θεωρίες.

Υπήρξαν και στιγμές που «τρελάθηκα». Ειδικά στα «λάθη», που μόνο ο δημιουργός αντιλαμβάνεται. Εκείνες τις στιγμές, ήταν το βλέμμα της γυναίκας μου στο πιάνο Λίνας Μεταξά, που αναγνώριζε την «παραφω-

νία», με κοιτούσε, με κατανοούσε, μου χαμογελούσε και... συνεχίζαμε.

Έρωτας στα βότσαλα της ακροθαλασσιάς,

έρωτας στις παρυφές της πόλης

Είναι όμορφο να είσαι με την οικογένειά σου στην σκηνή. Την μεγάλη «οικογένεια» του ωδείου, της «καρδιάς» σου και της «ζωής» σου. Η μητέρα μου Μαρία Μπαζού στην χορωδία, η γυναίκα μου στο πιάνο και η κόρη μου Μαρία στο ρόλο της συνονόματης ηρωίδας. Επαγγελματίες όλες τους να συνεργάζονται άψογα. Μας ενώνουν η μουσική, η δημιουργία τις ώρες της πρόβας, της προετοιμασίας, το αποτέλεσμα, η σκληρή και συνάμα όμορφη διαδρομή κι όλοι να δίνουμε τον καλύτερο μας εαυτό.

...αργό, νωθρό, μα σίγουρο, πως κάποτε θα φθάσει.

Οι στίχοι του μάεστρου-συνθέτη-δασκάλου Ορέστη Μπαζού.

Κι ένα έχω παράπονο, εγώ και τόσοι άλλοι, πως το λυκόφως της ζωής, μας ζύγωσε νωρίς.